

LAUREN ASHER

DRAGOSTE

REPROIECTATA

Primul volum al seriei
MILIARDARII DE PE MALUL LACULUI

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LAKE AURORA

CASA
FONDATORULUI

TERENUL DE CONSTRUCȚII
LOPEZ LUXURY

RESEDINȚA
LUI JULIA

LAKE WISTERIA

PROMENADA PARCELII
LAKE WISTERIA

CELDARELE DUMNE
DE NIȘTE

RESEDINȚELE DE PE
MALUL LAZULUI

ATELIERUL
DE ÎMPĂRIȘTE

LOPEZ LANE

CASA
MUÑOZ

FERMA LUI RAPHAEL

CARTIERUL ISTORIC

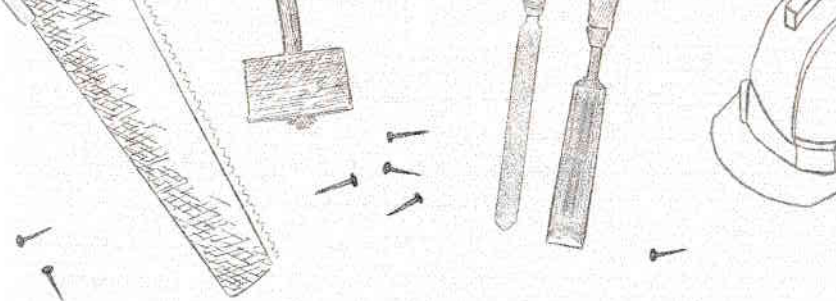

MACH STREET

TERENUL
FESTIVALULUI

CAPITOLUL UNU

Julian

MAI AM VREO ZECE SECADE PÂNĂ SĂ-MI PIERD CUM-
pătul cu totul și nu pot să dau vina decât pe șoferul care se
mișcă îngrozitor de lent și acaparează singura șosea către oraș.

Soarele a apus acum 20 de minute, așa că nu am la ce să
mă concentrez în afară de plăcuța de înmatriculare lumi-
nată, cu numere de California, din bătaia farurilor mele. Mă
abțin să-l atenționez cu semnalizările sau cu un claxon, deși
sunt cât pe ce să cedez când sedanul negru Mercedes-Benz
o ia ușor într-o parte înainte de-a se îndrepta.

Călmate! Mai ai doar opt kilometri până pe Main Street.

Deși sunt tentat să-l ocolesc ca să ajung la timp la spec-
tacolul finului meu, nu risc să-mi stric noul McLaren mer-
gând în afara carosabilului. După ce m-am convins în ultimii
ani să-mi cumpăr mașina visurilor mele, nu vreau să-i stric
suspensiile la doar o săptămână de la livrare.

Călmate!: Calmează-te!

Soneria de la telefon mă face să tresar și văd numele vărului meu pe ecran. Respir adânc, apoi apăs pe butonul de pe volan.

— Unde naiba ești? se aude în mașină vocea aspră, șoptită, a lui Rafael.

— Ajung în zece minute.

Urmează un murmur nemulțumit.

— Dar spectacolul începe în cinci minute!

— Nu te îngrijora! Ajung înaintea să urce Nico pe scenă.

— Nu știu exact cum ar fi posibil, pentru că el deschide spectacolul.

Mierda!

— Nu știam.

— S-a schimbat programul în ultimul moment, pentru că s-au îmbolnăvit câțiva copii. Ți-am trimis un mesaj azi-dimineață.

Nici nu încercă să-și ascundă supărarea.

Strâng mai tare în mâini volanul îmbrăcat în piele.

— Întâlnirea din Lake Aurora a durat mai mult decât mă așteptam.

— Normal!

— Lucrurile o să se mai așeze în curând.

— Sigur că da!

Tonul lui dur mă irită și mai tare.

Înainte ca soția să-i ceară divorțul acum doi ani, oamenii îi spuneau lui Rafael vărul Lopez cel relaxat, fiindcă se străduia mereu să le aducă tuturor zâmbetul pe buze.

Oftatul lui adânc alungă tăcerea.

— În regulă! Nico o să înțeleagă.

Mierda!: La naiba!

Finul meu e matur pentru un puști de opt ani, dar nu e chiar atât de matur. Și a trecut prin multe după divorțul părinților lui, așa că refuz să apar și eu pe lista tot mai mare cu dezamăgirile cauzate de familie.

— Mama ta ți-a păstrat un loc în spatele sălii, în cazul în care ajungi.

— Rafa, o să...

Închide telefonul înainte să termin ce-aveam de spus.

Pendejo!

Eu și Rafa ne-am tot certat în ultima vreme, mai ales din cauza atitudinii sale și a programului meu aglomerat de când conduc firma de construcții a răposatului meu tată. Deși mă străduiesc să găsesc un echilibru între viața mea personală și extinderea firmei Lopez Luxury dincolo de cele mai nebunești visuri ale tatei, nu reușesc.

Cercetez spațiul îngust de lângă drum. Marginea e noroioasă, dar se poate trece pe acolo câteva secunde, cât să depășesc mașina din față.

Nu te mai gândi atât, fă-o odată!

Rozariul atârnat de mama de oglinda retrovizoare se învâрте când trag de volan spre marginea drumului și apăs pe accelerație. Motorul se turează în timp ce schimbă vitezele, iar anvelopele scrâșnesc.

Îmi sare inima în gât când cealaltă mașină virează spre dreapta și-mi taie calea.

Futu-i! Futu-i! Futu-i!

Timpu pare că trece mai repede, și cele două mașini se ciocnesc. Farul se sparge, iar botul de metal al mașinii se lovește de bara mașinii din față. Sunt împins înaintea, apoi înapoi când centura mă ține legat de scaun.

Pendejo!: Dobitocule!

Din fericire, airbagul nu se deschide, deși senzația de ușurare dispare cu repeziciune când îmi pierd orice speranță de a mai ajunge la spectacolul lui Nico. Nu rămân decât cu dorința de a urla la șoferul imprudent.

Stai puțin! Amintirea vocii tatei trage de firele invizibile înfășurate în jurul inimii, până când strânsoarea devine insuportabilă. Îl văd cât se poate de clar cum mă ajută să mă calmez după încă un coșmar și să leg respirațiile una de alta.

N-am crezut că voi folosi aceeași strategie 25 de ani mai târziu, dar iată-mă aici, cu ochii închiși, forțându-mă să-mi număr respirațiile până când durerea din piept cedează și nu mai tremur de furie.

Simt briza începutului de octombrie în timp ce mă îndrept spre cealaltă mașină. Șoferița e aplecată peste volan, iar părul brunet, până la umeri, îi cade peste față și nu mă lasă s-o văd.

Bat în geam, dar un țipăt ascuțit din difuzoarele mașinii mă oprește.

— Nu-ți face griji! Sunt pe drum!

Apelul se oprește după două bipuri scurte.

Observ respirațiile panicate ale femeii ori de câte ori i se ridică spatele și apoi coboară.

— Bună!

Bat cu pumnul în geam când văd că nu mă observă.

— Te simți bine?

Ridică un deget tremurând spre geam, dar își ține capul plecat.

— O secundă! răspunde cu voce șovăitoare.

Mi se strânge stomacul.

— Ai nevoie de o ambulanță?

— Nu! Sunt bine!

Își întoarce capul spre mine.

Vete a la chingada!

— Julian?

Numele meu scapă de pe buzele roz, întredeschise, ale Dahliei Muñoz într-o șoaptă răgușită.

Au trecut ani buni de când n-am mai auzit-o pe Dahlia pronunțându-mi numele cu vocea ei blândă, și asta mă lovește ca un baros în piept.

Ultima dată am văzut-o la botezul lui Nico, acum opt ani, când am devenit nașii lui. Amândoi ne-am prefăcut bucuroși de dragul familiilor noastre, dar tensiunea și tăcerea stângace dintre noi aproape mă blocau, mai ales fiindcă nu mai vorbiserăm de un an și jumătate la momentul acela, adică de la înmormântarea tatei.

Ea a rămas la Stanford tot anul, inclusiv în vacanța de vară, în timp ce eu mi-am păstrat distanța pentru că eram un laș.

Un laș luat prin surprindere când a apărut cu Oliver, fostul meu coleg de cameră și noul ei iubit. Nu credeam că aveau să se împrietenească și cu atât mai puțin să devină un cuplu, deși e logic, date fiind înțepăturile lui privind pasiunea mea pentru Dahlia și felul în care se uita la ea, chiar dacă știa ce simțeam.

De la botez încoace, amândoi ne-am evitat cu succes – sau, cel puțin, ne *evitaserăm* până a stricat ea toate strădaniile cu vizita-surpriză din seara asta.

— Dahlia!

Mă copleșește o dorință intensă de-a fugi în timp ce mă măsoară din priviri.

Îmi ascund uimirea când coboară din mașină cu capul sus, deși i se scurge rimelul pe obraji, iar bărbia îi tremură

Vete a la chingada! Dă-o-n mă-sal!

ușor. Dahlia a plâns doar de două ori în cei 30 de ani de când o cunosc – o dată când și-a rupt mâna încercând să mă întrecă la un concurs de cățarat în copaci, iar a doua oară la înmormântarea tatălui ei.

La fel ca marea sub influența lunii, nu pot rezista atracției gravitaționale a Dahliei și mă uit lung la corpul ei.

Tricoul alb și simplu pe care îl poartă îi scoate în evidență pielea aurie și părul castaniu, ondulat, iar blugii rupți par mai degrabă la modă decât funcționali, fiindcă genunchii îi ies afară prin găurile mari. Rotunjimile i se echilibrează perfect cu pomeții și bărbia ascuțită, creând o combinație perfectă de erotism și delicatețe.

Simt furnicături pe ceafă și-mi ridic privirea, văzându-i ochii roșii, umflați și mijiți. Machiajul distrus nu-i scade frumusețea, deși cearcănele de sub ochi mă fac să vorbesc fără să gândesc înainte:

— Fața ta e praf!

Pinche estúpido!

Spre deosebire de mama și vărul meu, nu sunt o persoană sociabilă, lucru care se vede cu ochiul liber.

Inelele ei de aur strălucesc în lumina lunii când se șterge pe obraji, încruntată.

— Aveam ceva în ochi.

— În amândoi?

Mă proptesc mai bine pe picioare, depărtându-le un pic, și-mi încrucșez brațele la piept.

Se șterge la coada ochilor cu degetele mijlocii.

— Un om cu bun-simț n-ar fi atras atenția asupra minciunii!

— De când avem noi bun-simț unul cu altul?

— Nu e niciodată prea târziu să începi.

Din cauza micii diferențe de înălțime dintre noi, e forțată să-și lase puțin capul pe spate ca să mă vadă mai bine. Ochii de culoarea alunei îmi amintesc de nopțile târzii de demult, petrecute în atelierul de tâmplărie, când munceam obsesiv la cel mai recent proiect.

Hotărârea mea zboară pe geam când o aud cum se smiorcăie.

— De la alergie.

Tonul ei defensiv, plus felul în care își încrețește nasul, îmi contractă pieptul într-un gest suprem de trădare.

Ce naiba se întâmplă aici și cum fac să opresc chestia asta?

Păstrez o expresie neutră în ciuda bățăilor accelerate ale inimii în cutia toracică. Nu rezistă mult privirii mele cercețitoare și se sprijină de portieră cu un oftat.

Simt nevoia subită să spun ceva, dar nu-mi găsesc cuvintele.

Momentul se spulberă odată cu țârăitul dinspre telefonul meu.

— Rahat!

Ea ridică din sprâncene, care îi ajung până aproape de linia părului.

— Ce s-a întâmplat?

Tu. Mereu tu.

Sirenele zgomotoase îmi acoperă răspunsul. Toți mușchii mi se încordează în timp ce o serie de mașini apar de după curbă în șir indian. O mașină de pompieri și o ambulanță conduc brigada de intervenție, urmate de șerif, adjuncții săi și autobuzul din Lake Wisteria.

Cred că glumești!

Dahlia înjură spre stele.

— *Dios, dame paciencia con mi mamá!*

Mă uit la ea.

— Cu ea vorbeai?

— Din păcate!

Numai în Wisteria Lake se transformă o tamponare într-o criză generală!

Nu pentru mașini își fac griji. Ci pentru ea.

Dahlia e mai mult decât rivala mea din copilărie. E Căpșunica din Lake Wisteria care revine acasă după anii pe care i-a petrecut departe, în căutarea visului californian.

Iar tu ești un cabrón care aproape a băgat-o în șant.

Îmi masez tâmpla dureroasă.

— Crezi că putem scăpa până ajung aici? Întreabă ea, uitându-se de la mine la mașina mea.

— E numai vina ta! Îmi scapă.

După doar câteva minute în prezența ei, îmi recapăt prostul obicei de-a vorbi fără să gândesc.

O poți adăuga pe lista lungă de motive pentru care ar trebui s-o eviți.

Își pune o mână în șold.

— *Vina mea?* N-am fi în încurcătura asta dacă n-ai fi încercat să-mi tai fața.

— Mă grăbeam undeva.

Își ridică brațele în aer.

— Păi, eu...

De obicei, îmi place tăcerea, dar felul în care amuțește Dahlia la primul semn de împotrivire mă frustrază.

Dios, dame paciencia con mi mamá!: Doamne, ajută-mă să am răbdare cu mama!

Cabrón: Ticălos

Lumini puternice ne colorează în roșu, alb și albastru în timp ce câțiva pompieri sar din camion ca să verifice locul accidentului și doi medici stabilesc în grabă că eu și Dahlia suntem în stare bună.

Pompierul mai vârstnic o îmbrățișează.

— Mama ta ne-a lăsat impresia că ești pe moarte.

Dahlia își dă ochii peste cap.

— Știi că e exagerat de protectoare.

Pompierul îi ciufulește părul.

— Are intenții bune.

— Și Lucifer poate spune același lucru.

Dahlia își aranjează înfățișarea cu o expresie înciudată.

— Dahlia!

Rosa coboară din autobuz și aleargă spre fiica ei cu un rozariu într-o mână și o sticlă de apă sfințită în cealaltă. Coboară și mama mea, cu un grup de oameni în urmă, transformând accidentul într-o reuniune a întregului oraș.

— *Mami!* zice Dahlia când vede mulțimea de oameni din spatele ajutorului de șerif. Era necesar să implici pe toată lumea?

— Să nu începi! *Qué pasó?*

Rosa își măsoară fiica din cap până-n picioare, apoi scoate capacul sticlei de apă sfințită.

Pentru prima oară în seara asta, ochii Dahliei strălucesc mai tare ca stelele de pe cer.

— Julian a intrat cu mașina în mine.

Obrăznicătura asta!

Rosa se holbează la mine de parcă am comis o infracțiune.

Vocea mamei mele, care vine spre noi, mă face să tresar:

— Julian? Spune-mi că nu-i adevărat!

Qué pasó?: Ce s-a întâmplat?

— Mamă!

Mama ia sticla cu apă din mâinile Rosei și mă binecuvântează în grabă, apoi mă stropește cu apă.

— La ce te gândeai de-ai încercat s-o scoți de pe șosea?

— Că e păcat că n-am reușit.

Pompierul își maschează râsul cu o tuse.

Căutătura Dahliei amenință să-mi găurească fața.

— Să nu-mi spui că ai complotat în toți anii ăștia să mă omori doar ca să dai greș!

— Crede-mă! N-am să mai fac greșeala asta.

Auzindu-mi replica, îmi arată degetul mijlociu.

— Dahlia Isabella Muñoz!

Rosa o trage de mână pe fiica ei în timp ce mama mea șoptește și strigă în același timp:

— Luis Julian Lopez Junior!

Mama îmi folosește prenumele oficial în ocazii foarte rare – când e foarte supărată –, așa că ar fi bine să mă controlez până nu-și pierde cumpătul.

Eu și Dahlia oftăm la unison și, când ne privim în ochi, gândurile mi se împrăștie până rămâne doar unul.

Ea!

Șeriful se apropie de noi și mă împiedică să mă fac de râs și mai tare. Din fericire, ajutorul lui, care are un dinte împotriva mea, păstrează distanța, ceea ce este o binecuvântare, dat fiind ce ghinion am avut azi.

Știind-o pe Dahlia, s-ar împrieteni cu el doar ca să-mi facă în ciudă.

Șeriful mai în vârstă o îmbrățișează.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Ar trebui să-l arestați pe Julian pentru tentativă de omor.

Rânjetul ei malefic îmi pornește o alarmă asurzitoare în cap. Amintiri pe care m-am străduit ani la rând să le fac

uitate îmi reapar în minte și mi se derulează prin fața ochilor ca un film înfricoșător.

Felul în care zâmbea mai larg ori de câte ori mă fâstâceam și mă trezeam vorbind.

Ochii ei strălucitori care mă priveau în timp ce noi... nu, în timp ce *eu* dirijam rigid dansul pe ring la aniversarea ei de 15 ani.

Aceeași expresie a avut-o la discursul de absolvire ca șefa de promoție când mi-a mulțumit, eu fiind al doilea, pentru că am luptat cu dârzenie de-a lungul liceului.

E penibil cum un singur zâmbet poate trezi atâtea amintiri care ar fi mai bine să rămână de domeniul trecutului, la un loc cu tot ce-am simțit vreodată pentru ea.

Adevărul este că nu știu de ce s-a întors Dahlia Muñoz, dar nu poate ieși nimic bun din toată povestea asta.

Absolut nimic!

CAPITOLUL DOI

Dahlia

DACĂ AȘ FI ȘTIUT CĂ ÎNTOARCEREA MEA ÎN LAKE Wisteria avea să includă un atac de panică, un accident de mașină și un autobuz plin de orășeni care așteptau să mă întâmpine, aș fi rămas la San Francisco. Se pare că planul meu de a scăpa de ne cazuri a avut niște erori grave, începând cu bărbatul care și-a petrecut o bună parte din viață încercând s-o facă pe a mea insuportabilă.

Luminile mașinilor de intervenție dansează pe fața bronzată și ascuțită a lui Julian, scaldându-l într-o strălucire roșie ca un nimb diabolic în timp ce vorbește cu șeriful.

Am avut atâta grijă să-l evit de-a lungul anilor, încât n-am remarcat cât de mult s-a maturizat cu timpul.

N-am remarcat? Mai degrabă, am avut grijă să-l ignor.

Străfulgerările roșii îmi atrag atenția asupra liniei ascuțite a maxilarului său, după care îmi aduc în prim-plan buzele moi și barba puțin crescută.

Cum mă pricep să depistez de la o poștă hainele de lux și pielea italienească, îmi dau seama că ținuta lui din seara asta

a costat pe puțin zece mii de dolari, o estimare șocantă. Dar, în ciuda costumului impecabil, a părului brunet tuns perfect și a pantofilor eleganți de designer, se întrezăresc frânturi din Julian, cel de odinioară.

Umflătura minusculă de la nas după ce i l-am spart din greșeală cu cotul.

O cicatrice albă, subțire, care îi străbate obrazul țepos, de când am crezut că ar fi o idee bună să vedem cine poate să se ridice mai sus cu leagănul.

Buzele strânse ferm când cineva vorbește cu el – un obicei deprins când eram copii, ca să nu-l ia gura pe dinainte.

De parcă ar simți că mă uit la el, Julian își întoarce ochii spre mine. Expresia indiferentă din ochii căprui și intenși care îmi măsoară corpul ar trebui să mă enerveze, dar are efectul opus și mi se face pielea de găină.

Mă întorc cu spatele la el, încercând să mă apăr, și o las pe Josefina, mama lui, să se agite în jurul meu. Ea și mama sunt cele mai bune prietene, au părul castaniu și ochii căprui, dar înălțimea, trăsăturile și personalitățile distincte le diferențiază.

Deși mamele noastre s-au împrietenit în copilărie, în Mexic, eu și Julian n-am rămas cei mai buni prieteni. În cel mai bun caz, suntem prieteni de familie, iar în cel mai rău, suntem rivali care transformă totul într-o competiție.

— Ai slăbit! Ești sigură că mănânci cât trebuie?

Mama mă ciupește de obraji cu sprâncenele negre încruntate.

— Ce părere ai? întrebă ea și mă întoarce spre Josefina. Expresia ei nemulțumită confirmă afirmația mamei.

— Nimic care să nu se poată rezolva cu o mâncare bună. Știi tu, *panza llena*...

— *Corazón contento*, termină mama în locul ei.

Panza llena, corazón contento: Burta plină face inima fericită.